

Sygn. VPa 139/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Łapińska (spr.)

Sędziowie: SSO Mariola Mastalerz

SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa H. W.

przeciwko (...) Spółki Akcyjnej w Ł.

o przywrócenie do pracy

na skutek apelacji powódki H. W. od wyroku Sądu Rejonowego

w Bełchatowie IV Wydziału Pracy z dnia 19 czerwca 2013r.

sygn. IV P 59/13

1. *oddala apelację,*

2. *nie obciąża powódki H. W. kosztami postępowania za instancję odwoławczą.*

Sygn. akt V Pa 139/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 28 lutego 2013 roku powódka H. W. wniosła o przywrócenie jej do pracy w pozwanej (...) Bank (...) S.A. Centrum (...) w Ł..

Pozwany wnosił o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrokiem z dnia 19 czerwca 2013 roku, wydanym w sprawie IV P 59/14, Sąd Rejonowy – Sąd Pracy w Bełchatowie oddalił powództwo. Powódka nie została obciążona zwrotem kosztów zastępstwa procesowego na rzecz pozwanego, a nieuiszczone koszty sądowe zostały przejęte na rzecz Skarbu Państwa.

Podstawę wyroku stanowią następujące ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego:

Powódka H. W. była pracownikiem pozwanego od 4 kwietnia 1989 roku na stanowisku kasjer dysponent. Od 4 maja 2012 roku przebywała na zwolnieniu lekarskim w związku z depresją i pobierała zasiłek chorobowy. W dniu 22

października 2012 roku wróciła pracy. Po kilku dniach tj. dniu 25 października 2012 roku zaszła w pracy i ponownie poszła na zwolnienie lekarskie od dnia 25 października 2012 roku

Decyzją z dnia 15 stycznia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych postanowił, że do jednego okresu zasiłkowego podlegają wliczeniu następujące okresy niezdolności do pracy od dnia 4 maja 2012 roku do 20 października 2012 roku i od 25 października 2012 roku do 1 lutego 2013 roku, brak jest podstaw do ustalenia prawa do świadczeń od dnia 25 października 2012 roku w ramach nowego okresu zasiłkowego, nie zachowuje prawa do zasiłku chorobowego za okres orzeczonej niezdolności do pracy za okres od 6 listopada 2012 roku do 1 lutego 2013 roku z uwagi na wykorzystanie z dniem 5 listopada 2012 roku 182 dni okresu zasiłkowego.

Nie zgadzając się z decyzją ZUS powódka złożyła stosowne odwołanie

W dniu 4 marca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał powódce prawo do świadczenia rehabilitacyjnego poczynając od dnia 6 listopada 2012 roku do 4 maja 2013 roku, a w dniu 14 maja 2013 roku prawo do świadczenia rehabilitacyjnego poczynając od dnia 5 maja 2012 roku do 2 sierpnia 2013 roku.

W dniu 18 lutego 2013 roku rozwiązano z powódką umowę o pracę z uwagi na niezdolność do pracy wskutek choroby trwającej od dnia 4 maja 2012 roku tj. dłużej niż okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz decyzji ZUS z dnia 15 stycznia 2013 roku o odmowie przyznania prawa do zasiłku chorobowego w ramach nowego okresu zasiłkowego.

Pismo o rozwiązaniu umowy o pracę powódka otrzymała w dniu 19 lutego 2013 roku.

Przy tak ustalonym stanie faktyczne Sąd Rejonowy uznał, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. Motywując powyższe wskazał, że (cytat):

„Odpowiedzialność pracodawcy za nieuzasadnione względnie naruszające przepisy o wypowiedzeniu umowy o pracę statuuje art. 45 kp. Odwołanie pracownik wnosi się do sądu pracy w ciągu 7 dni od dnia doręczenia wypowiedzenia umowy o pracę art. 264 § 1 kp. Zgodnie z art. 45 kp w swoim żądaniu pracownik może żądać uznania bezskutecznego rozwiązania umowy o pracę jeżeli umowa. Oświadczenie pracodawcy o wypowiedzeniu warunków pracy i płacy zgodnie z art. 30 § 4 kp w związku z art. 45 § 1 kpc winno zostać na piśmie i winna być wskazania przyczyna uzasadniająca wypowiedzenie. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego przyczyna wypowiedzenia powinna być prawdziwa i konkretna i wymaga sprecyzowania. Za niewystarczające należy uznać ogólnikowe zwroty lub powtórzenia ustawowe, jeżeli nie są połączone z wykazaniem konkretnych okoliczności, które wniosek uzasadniają (por. uchwała Sądu Najwyższego całej Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27 czerwca 1985 roku. III PZP 10/85, OSNC z 1985 roku, z.11. poz.164). Powyższy wymóg w przedmiotowej sprawie został spełniony. Ocena zasadności wypowiedzenia umowy o pracę art. 45 § 1 kp powinna być dokonywana nie tylko z uwzględnieniem interesów pracownika związanych ze stosunkiem pracy, ale także z uwzględnieniem słusznego interesu zakładu pracy, który należy oceniać w powiązaniu z istotą i celem stosunku pracy. Wymóg zasadności wypowiedzenia warunków pracy i płacy chroni pracownika przed arbitralnością pracodawcy. Przyczyna wypowiedzenia warunków pracy musi być konkretna i rzeczywista, a zasadności decyduje obiektywnie stwierdzone fakty nieprawidłowego wykonywania obowiązków pracowniczych.

Artykuł 53 kc daje pracodawcy możliwość rozwiązania z pracownikiem umowy o pracę bez wypowiedzenia na wypadek choroby. W przedmiotowej sprawie pozwany pracodawca wypowiedział powódce umowę o pracę po upływie okresu pobierania zasiłku chorobowego i 3 miesięcznego okresu pobierania świadczenia rehabilitacyjnego. Rozwiązanie umowy o pracę w sytuacji niezdolności do pracy następuje po wyczerpaniu okresów ochronnych jest związane z zasiłkiem chorobowym przewidzianym a art. 5-18 ustawy zasiłkowej. Prawo do zasiłku chorobowego, okres jego trwania i wysokość tego świadczenia z ubezpieczenia społecznego ustalają uspołecznione zakłady pracy, zaś przedłużenia okresie zasiłkowego jako okresu ochronnego dokonują organy rentowe. Te okresy ochronne, zwykle i przedłużone zgodnie z uchwałą Sadu Najwyższego z dnia 29 lipca 1975 r (IPZP31/75 - OSPIKA z 1976 roku nr 7-8 pooz 137) wiążą sądy pracy przy rozstrzygnięciu sporów o przywrócenie do pracy pracownika zwolnionego z niej bez

wypowiedzenia na podstawie art. 53 § 1 pkt 1 kp. Jednakże okresy usprawiedliwionej nieobecności pracownika w pracy wymienione w art. 53 kp są okresami, przed których upływem pracodawca nie może rozwiązać umowy nie tylko bez wypowiedzenia, ale również z wypowiedzeniem.

Nieprzerwana nieobecność powódki w pracy, która stanowiła podstawę decyzji o rozwiązaniu z nią umowy o pracę zaczyna się faktycznie w dniu 4 maja 2012 roku początkowo od 20 października 2012 roku oraz od 25 października 2012 roku, trwająca do 5 listopada 2012 roku oraz pobierania przez nią zasiłku chorobowego przez pierwsze 3 miesiące. Przepis art. 53 kp przewiduje dopuszczalność rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z uwagi na długotrwałą, usprawiedliwioną nieobecność pracownika w pracy. Należy przy tym wskazać, że zanim nie upływie przewidziany prawem okres upoważniający do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, okres ten jest okresem, w którym nie można wypowiedzieć umowy o pracę. Wymiar okresu usprawiedliwionej nieobecności w pracy, uzasadniającej niezwłoczne zwolnienie pracownika, zależy przede wszystkim od przyczyny usprawiedliwiającej nieobecność. W przypadku choroby pracownika wymiar ten określa § 1 pkt 1, a w razie innych przyczyn - § 1 pkt 2 i § 2. Okoliczności przedmiotowej sprawy wskazują, że powódka pracowała dłużej niż 6 miesięcy w związku z powyższym mają do niej zastosowanie okres pobierania wynagrodzenia (art. 92 k.p.) i zasiłku chorobowego oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące w przypadku zatrudnienia u danego pracodawcy. Okresy pobierania zasiłku chorobowego określa ustawa o świadczeniach w razie choroby i macierzyństwa. Zaznaczyć należy, że ubezpieczony pracownik nabywa prawo do zasiłku chorobowego po upływie 30 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego, przy czym okres pobierania zasiłku wynosi a: 182 dni, (art. 8 tej ustawy); zgodnie z art. 9 ust. 2 ustawy do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa między ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni. Nowelizacja znosząca możliwość przedłużenia o 3 miesiące okresu pobierania zasiłku chorobowego (Dz. U. z 2005 r. Nr 10, poz. 71) wprowadziła w to miejsce przedłużenie okresu, którego upływ uprawnia pracodawcę do rozwiązania umowy, o 3 miesiące pobierania przez pracownika świadczenia rehabilitacyjnego (§ 1 pkt 1 lit. b).

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego zawartym w wyroku z dnia 6 kwietnia 2007 r. II PK 263/06, OSNP 2008, nr 9-10, poz. 128, ochrona stosunku pracy pracownika niezdolnego do pracy wskutek choroby obejmuje okres pierwszych 3 miesięcy pobierania świadczenia rehabilitacyjnego, choćby pracownik nie mógł wobec pracodawcy wykazać korzystania z tego świadczenia bezpośrednio po okresie pobierania zasiłku chorobowego art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p.). Takiej ochrony pozwany zakład udzielił powódce. Z okoliczności sprawy wynika ponad wszelką wątpliwość, że od dnia 6 listopada 2013 roku powódka przebywa na zasiłku rehabilitacyjnym, który wynika z prawomocnej decyzji ZUS. Z okoliczności sprawy niewątpliwie wynika, że powódka nie powiadomiła swojego pracodawcy o uzyskaniu prawa do zasiłku rehabilitacyjnego. W przedmiotowej sprawie istniała po stronie pozwanego niepewność czy pracownik będzie podlegał ochronie po upływie okresu zasiłkowego. Już w tym czasie zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego zawartego w wyroku z dnia 26 marca 2009 r., II PK 245/08, OSNP 2010, nr 21-22, poz. 262, pracodawca mógł między wyczerpaniem przez pracownika prawa do zasiłku chorobowego a rozstrzygnięciem ostateczną decyzją organu rentowego w przedmiocie świadczenia rehabilitacyjnego rozwiązać zgodnie z prawem umowę o pracę. W przedmiotowej sprawie pozwany pracodawca wyczerpał wszelkie okresy ochrony pracownika przed zwolnieniem i mimo braku stosowanej wiedzy w zakresie przebywania powódki na zasiłku rehabilitacyjnym i takiej ochrony jej udzielił przy uwzględnieniu w tym zakresie stanowiska Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2007 roku II PK 236/06 OSNP 2008/9-10/128. Kwestią uboczną jest powoływanie się przez powódkę na zwolnienie lekarskie, na jakim przebywała od 25 października 2012 roku nie znajduje uzasadnienia. Nie przedstawiła w tym zakresie prawomocnej decyzji ZUS, zezwalającej na przedłużenie zwolnienia chorobowego i nie przyjmując w ogóle do wiadomości, że przebywa od 6 listopada 2012 roku do 25 sierpnia 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego (Dz. U. 2010 nr 77 poz. 512) Świadczenie rehabilitacyjne wynosi 90 % podstawy wymiaru zasiłku chorobowego za okres pierwszych trzech miesięcy, Z przedstawionej sadowi decyzji z dnia 4 marca 2012 roku okres 3 miesięcznego zasiłku rehabilitacyjnego trwał od 6 listopada 2012 roku do 4 lutego 2013 roku. Po tej dacie pracownikowi nie przysługiwała ochrona przez wypowiedzeniem Wypowiedzenie umowy o pracę dokonane w dniu 19 lutego 2013 roku jest równie skuteczne i nie stanowi znamion naruszenia w tym zakresie przepisów prawa pracy.

Te okoliczności przesądził o tym, że sąd nie znalazł podstaw od przywrócenia powódki do pracy na podstawie art. N 45 § 1 kp wobec braku naruszeń przy wypowiedzenia powódce umowy o pracę na podstawie art. 53 § 1 pkt 1 litera b kp.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku. Stosując zasadę wynikającą z art. 102 kpc uznał, iż pozycja powoda w przedmiotowym procesie jest szczególna. Przebywa na zasiłku rehabilitacyjnym. Jej uposażenie jest niskie. Jest byłym pracownikiem pozwanego. Dodatkowym, upokorzeniem byłoby obciążenie powoda kosztami zastępstwa procesowego, mimo, że pełnomocnik pozwanego pozostaje z pozwanym w stałym stosunku zlecenia, za które otrzymał wynagrodzenie. Te okoliczności przesądził o zastosowaniu wobec powoda dobrodziejstwa z art. 102 kpc.”

Powyższy wyrok zaskarżyła w części oddalającej powództwo apelacją powódka. Skarżąca zarzuciła wyrokowi:

1. naruszenie art. 53 kp § 1 pkt. 1 lit. b poprzez jego błędne zastosowanie skutkujące uznaniem, że upłynął okres usprawiedliwionej nieobecności powódki w pracy i pozwany skutecznie rozwiązał z powódka umowę o pracę;
2. naruszenie art. 9 ust 2 ustawy o świadczeniach w razie choroby i macierzyństwa poprzez błędne jego zastosowanie skutkujące uznaniem, iż niezdolność do pracy powódki powstała w dniu 25 października 2012 roku wywołana była ta sama chorobą, która spowodowała poprzednią niezdolność do pracy powódki w okresie 4 maja 2012 roku do dnia 20 października 2012 roku;
3. brak wszechstronnego wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy, skutkujące oddaleniem powództwa;
4. naruszenie art. 233§ 1 k.p.c. polegające na nieprawidłowej ocenie przez Sąd I instancji materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie poprzez niezasadne przyjęcie przez Sąd I instancji, iż brak jest podstaw do ustalenia dla powódki prawa do świadczenia od dnia 25 października 2012 roku w ramach nowego okresu zasiłkowego;
5. niezasadne przyjęcie przez sąd I instancji, że przyznanie powódce i pobieranie przez nią świadczenia rehabilitacyjnego za okres 6 listopada 2012 roku do 4 maja 2013 roku uzasadnia wypowiedzenie jej umowy o pracę pismem z dnia 19 lutego 2013 roku;
6. błąd w ustaleniu faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, że powódka nie powiadomiła pozwanego o uzyskaniu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, podczas gdy powódka ubiegała się o to świadczenie w oparciu o dokumenty uzyskane m.in. od pozwanego i pozwany realizował na jej rzecz to świadczenie.

W apelacji skarżąca wniosła dodatkowo o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego lekarza chorób wewnętrznych na okoliczność ustalenia czy w przypadku powódki zachodziły podstawy do ustalenia jej prawa do zasiłku chorobowego od dnia 25 października 2012 roku w ramach nowego okresu zasiłkowego oraz czy schorzenie, które powódka przechodziła w okresie od dnia 4 maja 2012 roku do dnia 20 października 2012 roku było tożsame ze schorzeniem z od dnia 25 października 2012 roku oraz załączenie do akt sprawy niniejszej akt sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym w Piotrkowie Tryb., sygn. akt VI U 75/13 i dopuszczenie dowodu z dokumentów się tam znajdujących (w szczególności dokumentacji lekarskiej) na okoliczność, że schorzenie, które powódka przechodziła w okresie od dnia 4 maja 2012 roku do dnia 20 października 2012 roku nie było tożsame ze schorzeniem z od dnia 25 października 2012 roku.

Wskazując na powyższe apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości, bądź ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniosł o jej oddalenie i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Postanowieniem z dnia 8 stycznia 2014 r. Sąd Okręgowy na podstawie art. 177 §1 pkt 1 kpc zawiesił postępowanie w sprawie do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie IV U 75/13 Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Tryb.

Sąd Okręgowy nadto ustalił :

W sprawie IV U 75/13 H. W. zaskarżyła decyzję ZUS-u z dnia 15 stycznia 2013 r. na mocy której organ rentowy odmówił jej prawa do zasiłku chorobowego za okres niezdolności do pracy od dnia 6 listopada 2012 r. do 1 lutego 2013 r. podnosząc, iż do jednego okresu zasiłkowego podlegają wliczeniu następujące okresy niezdolności do pracy od dnia 4 maja 2012 roku do 20 października 2012 roku i od 25 października 2012 roku do 1 lutego 2013 roku i uznając, iż brak jest podstaw do ustalenia prawa do świadczeń od dnia 25 października 2012 roku w ramach nowego okresu zasiłkowego. ZUS przyjął, że skarżąca nie zachowała prawa do zasiłku chorobowego za okres orzeczonej niezdolności do pracy za okres od 6 listopada 2012 roku do 1 lutego 2013 roku z uwagi na wykorzystanie z dniem 5 listopada 2012 roku 182 dni okresu zasiłkowego. Decyzję tę zaskarżyła odwołaniem wnioskodawczyni podnosząc, iż niezdolność do pracy od dnia 4 maja 2012 r. do 20 października 2012 r. spowodowana była inną chorobą niż niezdolność do pracy w okresie od 25 października 2012 r. do dnia 1 lutego 2013 r.

Wyrokiem z dnia 28 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Tryb. oddalił odwołanie H. W. od decyzji ZUS-u z dnia 15 stycznia 2013 r. Wyrok ten uprawomocnił się 16 grudnia 2013 r.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy stanął na stanowisku, iż decyzja ZUS odpowiada prawu, albowiem postępowanie dowodowe wykazało, iż przyczyną niezdolności do pracy od 4 maja 2012 r. do 20 października 2012 r. oraz od 25 października 2012 r. do 1 lutego 2013 r. schorzeniem dominującym i determinującym niezdolność do pracy były zaburzenia depresyjne, a nie nowe schorzenie. Skutkowało to uznaniem, że wnioskodawczyni z dniem 5 listopada 2012 r. wykorzystwała 182 dniowy okres pobierania zasiłku chorobowego, więc za okres od 6 listopada 2012 r. do 1 lutego 2013 r. skarżącej nie przysługiwało prawo do zasiłku chorobowego w ramach nowego okresu zasiłkowego.

(dowód: wyrok SR wraz z uzasadnieniem - k. 103 – 107 akt sprawy IV U 75/13).

Postanowieniem z dnia 12 czerwca 2014 r. wydanym na rozprawie Sąd Okręgowy podjął zawieszony postępowanie.

Decyzją z dnia 11 marca 2014 r. ZUS przyznał powódce prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy na okres od 1 lutego 2013 r. do 28 lutego 2015 r.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 12 czerwca 2014 r. pełnomocnik powódki z uwagi na przyznanie powódce prawa do renty wniósł o zasądzenie na rzecz powódki odszkodowania w miejsce przywrócenia do pracy.

(dowód : nagranie rozprawy z dnia 12 czerwca 2014 r.)

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powódki jest nieuzasadniona, albowiem zawarte w niej zarzuty okazały się chybione.

Sąd Okręgowy wbrew stanowisku Sądu Rejonowego uznał, iż dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy i oceny prawidłowości działania pracodawcy koniecznym było zawieszenie postępowania do czasu prawomocnego zakończenia sprawy IV U 75/13.

Sąd Okręgowy podzielił w tym zakresie pogląd wyrażony w wyroku SN z dnia 26 marca 2009 r. II PK 245/08, w którym ten uznał, iż :

1. Rozwiązanie przez pracodawcę umowy o pracę w okresie między wy-czerpaniem przez pracownika prawa do zasiłku chorobowego a rozstrzygnięciem ostateczną decyzją organu rentowego w przedmiocie świadczenia rehabilitacyjnego

jest zgodne z prawem, chyba że z decyzji tej wynika, iż w tym okresie pracownik miał prawo do świadczenia rehabilitacyjnego (art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p.).

2. Sąd pracy, rozpoznając w takiej sytuacji powództwo pracownika o przywrócenie do pracy lub odszkodowanie za bezprawne rozwiązanie stosunku pracy, powinien rozważyć zawieszenie postępowania sądowego do czasu zakończenia postępowania przed organem rentowym ostateczną decyzją w sprawie świadczenia rehabilitacyjnego (art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c.).

Spór bowiem sprowadzał się m.in. do oceny, czy skarżąca wyczerpała okres zasiłkowy 182 dni z dniem 5 listopada 2012 r. , czy też od 25 października rozpoczęła nowy okres zasiłkowy spowodowany inną niezdolnością do pracy. Ta kwestia była właśnie przedmiotem oceny Sądu w sprawie IV U 75/13 i w tym zakresie Sąd ten prawomocnym wyrokiem oddalającym odwołanie H. W. uznał, iż brak jest podstaw do przyznania jej prawa do zasiłku chorobowego w ramach tzw. nowego okresu zasiłkowego i odmówił jej dalszego prawa do zasiłku z powodu wyczerpania okresu 182 dni. Jednocześnie decyzją z dnia 4 marca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał powódce prawo do świadczenia rehabilitacyjnego poczynając od dnia 6 listopada 2012 roku do 4 maja 2013 roku, a w dniu 14 maja 2013 roku prawo do świadczenia rehabilitacyjnego poczynając od dnia 5 maja 2012 roku do 2 sierpnia 2013 roku.

Lektura akt wykazała, iż w dacie składania powódce oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę w trybie art. 53 kp , tj. w dniu 18 lutego 2013 r. powódka nie legitymowała się jeszcze decyzją w przedmiocie przyznania jej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego .

Spór dotyczył więc oceny, czy pracodawca miał prawo do rozwiązania z powódka umowy o pracę w powyższym trybie w sytuacji, gdy powódka nie poinformowała go o fakcie złożenia wniosku o świadczenie rehabilitacyjne, a nadto nie była jeszcze rozstrzygnięta prawomocnie kwestia prawa do zasiłku chorobowego w ramach nowego okresu zasiłkowego.

Odnosząc się do zawartego w apelacji zarzutu naruszenia przepisu prawa materialnego tj. art. 53 kp poprzez błędne jego zastosowanie i przyjęcie , że upłynął okres usprawiedliwionej nieobecności powódki w pracy i pozwany skutecznie rozwiązał z nią umowę o pracę – Sąd Okręgowy nie zgadza się z argumentacją apelującego uznając jego stanowisko w tym zakresie za absolutnie chybione.

Zgodnie z art. 53 § 1 lit. b k.p. pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z pracownikiem zatrudnionym u niego co najmniej 6 miesięcy, jeżeli niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby trwa dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące.

Z literalnego brzmienia powołanego przepisu wynika, że ochrona pracownika przed rozwiązaniem stosunku pracy nie wykracza poza łączny okres pobierania wynagrodzenia i zasiłku z tytułu choroby oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące po ustaniu okresu zasiłkowego. Kontynuacja ochrony po wyczerpaniu prawa do zasiłku chorobowego zależy więc od uzyskania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Limity czasowe przewidziane w art. 53 Kp są więc okresem ochronnym usprawiedliwionej nieobecności w pracy , co oznacza, iż pracodawca może rozwiązać umowę o pracę najwcześniej następnego dnia po upływie okresów ochronnych. Oznacza to, iż pracownik jest chroniony maksymalnie przez okres 272 dni (182 dni zasiłku chorobowego + 90 dni okresu pobierania świadczenia rehabilitacyjnego).

Wobec tego nie można pozbawiać pracodawcy prawa do rozwiązania umowy o pracę po upływie łącznego okresu pobierania wynagrodzenia i świadczenia chorobowego, jeżeli pracownik nie nabył w dacie rozwiązania umowy o pracę prawa do świadczenia rehabilitacyjnego , a wystąpił z wnioskiem o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego. Ocena zgodności z prawem rozwiązania umowy o pracę w okresie między upływem okresu pobierania zasiłku chorobowego a rozstrzygnięciem wniosku pracownika o świadczenie rehabilitacyjne zależy od treści rozstrzygnięcia tego wniosku.

W szczególności przyznanie rozważanego świadczenia pracownikowi, przysługującego od pierwszego dnia po wyczerpaniu zasiłku chorobowego, będzie oznaczać bezprawność rozwiązania umowy, które wypadłoby wówczas w okresie objętym ochroną z art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p. Dlatego sąd, rozpoznając w takiej sytuacji powództwo pracownika o przywrócenie do pracy lub odszkodowanie za bezprawne rozwiązanie stosunku pracy, powinien rozważyć zawieszenie postępowania sądowego do czasu zakończenia postępowania przed organem rentowym ostateczną decyzją w sprawie świadczenia rehabilitacyjnego - art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c. (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 20 października 2008 r., I PK 60/08; z 25 maja 2007 r., I CSK 24/07, LEX nr 442641 i wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 22 stycznia 2002 r., I ACa 1944/01, OSA 2003 nr 2, poz. 3.).

W realiach przedmiotowej sprawy skarżąca wyczerpała 182 dniowy okres pobierania zasiłku chorobowego z dniem 5 listopada 2012 r. co wynika z prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego z dnia 28 listopada 2013 r. wydanego w sprawie IV U 75/13 oddalającego odwołanie H. W. od decyzji z dnia 15 stycznia 2013 r. , którym to wyrokiem Sąd Okręgowy związany jest w analizowanej sprawie. Sąd związany jest także prawomocną decyzją organu rentowego z dnia 4 marca 2013 r. w przedmiocie przyznania powódce prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 6 listopada 2013 r. do dnia 3 lutego 2013 r. oraz od 4 lutego 2013 r. do 4 maja 2013 r. .

Oznacza to, iż okres ochronny usprawiedliwionej nieobecności powódki w pracy upłynął w dniu 6 lutego 2013 r. , zaś rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło w dniu 18 lutego 2013 r.

Strona pozwana, w ocenie Sądu, miała zatem prawo rozwiązać z powódką z. umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia, na podstawie art. 53 § 1 pkt 1b k.p., tj. z powodu niezdolności powódki do pracy na skutek choroby trwającej dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące. Za bezprzedmiotowy w tej sytuacji należy uznać fakt niepowiadomienia przez powódkę pracodawcy o wystąpieniu w dniu 24 stycznia 2013 r. z wnioskiem o świadczenie rehabilitacyjne skoro limity ochronne nie zostały przez niego przekroczone.

Za nieuzasadniony należało także uznać zawarty w apelacji zarzut naruszenia przepisu art. 9 ustawy zasiłkowej . Nie ma racji apelujący, iż schorzenie wywołane niezdolnością do pracy od dnia 25 października 2012 r. było innym schorzeniem. W tym zakresie Sąd Okręgowy związany jest bowiem prawomocnym wyrokiem z dnia 28 listopada 2013 r., który przesądził tę kwestię oddalając odwołanie skarżącej od decyzji ZUS-u z dnia 15 stycznia 2013 r. Oznacza to, iż w obrocie prawnych funkcjonuje prawomocna decyzja organu rentowego, a Sąd Okręgowy nie może dokonać odmiennych w tym zakresie ustaleń i przyjąć, jak tego chce skarżąca, że od dnia 25 października 2012 r. otworzył się jej nowy okres zasiłkowy.

Jakkolwiek orzeczenie Sądu Rejonowego zapadło bez oczekiwania na rozstrzygnięcie w sprawie IV U 75/13 , to ostatecznie wyrok Sądu Rejonowego odpowiada prawu . Ma rację skarżący, iż Sąd Rejonowy dowolnie , z naruszenie zasad wynikających z art. 233 kpc przyjął, iż powódce nie otworzył się nowy okres zasiłkowy , bezzasadnie oddalając wnioski powódki o zawieszenie postępowania, to jednak okoliczności te zostały wyjaśnione przez Sąd Okręgowy , który jako instancja także merytoryczna uprawniony jest do uzupełniania materiału dowodowego niezbędnego dla ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy.

Brak było zatem podstaw prawnych do zmiany zaskarżonego wyroku i zasądzenia od pozwanego na rzecz powódki żądanego w miejsce przywrócenia do pracy odszkodowania (żądanie zmienione na rozprawie apelacyjnej w dniu 12 czerwca 2014 r.) stosownie do treści art. 56 Kp.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc orzekł jak w punkcie 1 sentencji.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów, Sąd oparł na przepisie art. 102 k.p.c., w myśl którego w wypadkach szczególnie uzasadnionych Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Powołany przepis, stanowiąc wyłom od zasady wyrażonej w art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i

celowej obrony. Z uwagi na to, że przepis ten nie konkretyzuje pojęcia „wypadków szczególnie uzasadnionych” ich kwalifikacja należy do Sądu, który uwzględniając całokształt okoliczności konkretnej sprawy – powinien kierować się poczuciem sprawiedliwości. Odnosząc powyższe do przedmiotowej sprawy, Sąd uznał, iż obciążenie powódki dodatkowymi kosztami procesu byłoby sprzeczne z zasadą słuszności, albowiem w chwili obecnej uprawniona jest ona do renty z tytułu niezdolności do pracy.